ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyně R. S.,** zastoupené JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 99, Chrudim III, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2003, čj. OAM-6965/VL-09-P08-2001, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích pod sp. zn. 52 Az 323/2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 31. 8. 2004, čj. 52 Az 323/2003 - 82,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Ing. Jiřího Klavíka **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo žalovaným rozhodnuto o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o udělení azylu bylo prokázáno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byla obava o děti, zejména o syna,

jemuž hrozil nástup základní vojenské služby. Dalším důvodem byly potíže s místními obyvateli z důvodu ruské národnosti a sexuální obtěžování ze strany policisty. Syna žalobkyně napadli bezdůvodně jeho vrstevníci kazašského původu. Žalovaný uvedl, že po porovnání těchto tvrzení a informací Ministerstva zahraničních věcí USA, Ministerstva zahraničních věcí České republiky a České tiskové kanceláře a dospěl k závěru, že nebyla pronásledována ze žádného z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu; pronásledování z důvodu podle § 12 písm. a) žalobkyně ani netvrdila. Činy soukromých osob nemohou být podle sdělení žalovaného považovány za pronásledování, pokud je státní orgány v zemi původu vědomě tolerují, či nedokáží zajistit přiměřenou ochranu. V daném případě učinil nadřízený policejní orgán takové opatření, aby se žalobkyně s policistou, který ji sexuálně obtěžoval, již nesetkala. Udávaným národnostním potížím žalobkyně žalovaný nepřisvědčil, neboť nebyly žalobkyní blíže specifikovány a žalovaný konstatoval, že toto tvrzení žalobkyně nelze podřadit pod důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Obavu z možného zapojení syna do bojových operací souvisejících s válkou v Čečensku nelze považovat za důvod pro udělení azylu, neboť Kazachstán není do války přímo zapojen a nezúčastnil se válečných operací. Žalovaný navíc zdůraznil, že žalobkyně požádala o udělení azylu až v červenci roku 2001, ačkoliv na území České republiky přicestovala v září roku 1998, pročež měla podle žalovaného spíše využít některého z institutů podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu žalobkyni podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu a podle § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 31. 8. 2004, čj. 52 Az 323/2003 - 82, byla žaloba žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. Soud v odůvodnění konstatoval dostatečně zjištěný skutkový stav s tím, že žalobkyně neuvedla skutečnosti, které by nasvědčovaly jejímu pronásledování z některého z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo by nasvědčovaly odůvodněnému strachu z pronásledování z těchto důvodů. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žádost žalobkyně o udělení azylu byla podána proto, aby žalobkyně mohla nadále pobývat na území České republiky. Soud dále konstatoval, že žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí zabýval všemi důvody uvedenými žalobkyní ve správním řízení a správně zhodnotil skutkový stav. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru o nedůvodnosti žaloby a proto ji zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka namítla nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Současně stěžovatelka požádala soud o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Soudem ustanovený zástupce pak na základě výzvy soudu doplnil kasační stížnost v tom, že jejím důvodem je skutečnost, že se správní orgán nevypořádal s pronásledováním rodiny žalobkyně v Kazachstánu ze strany muslimů. Podle názoru stěžovatelky je zde dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatelka má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. Z uvedených důvodků stěžovatelka žádá, aby rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 31. 8. 2004, čj. 52 Az 323/2003 - 82, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti pak žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila v průběhu

řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že v řízení o udělení azylu nebylo prokázáno, že by důvody stěžovatelky bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V otázce porušení povinností policisty státní orgány stěžovatelce neodmítly pomoc. Národnostní a náboženské potíže stěžovatelka v řízení nijak nekonkretizovala ani nedoplnila. Nebyly prokázány ani skutečnosti opodstatňující odůvodněný strach stěžovatelky z pronásledování v zemi původu. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích neshledal. Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů. K námitce stěžovatelky, že se žalovaný nevypořádal s jejím pronásledováním v zemi původu ze strany muslimů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že po seznámení se s obsahem správního spisu neshledal tuto námitku stěžovatelky důvodnou. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu stěžovatelka uvedla pouze obecný poukaz na to, že Kazachstán je muslimská země a k pravoslavným Rusům se tam muslimové chovají velmi špatně, přičemž poukázala na bitku mezi Rusy a Kazachy v roce 1986; ani v kasační stížnosti stěžovatelka své tvrzení ohledně pronásledování ze strany muslimů nijak blíže nespecifikovala. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že takové obecné tvrzení nemůže vést k závěru, že stěžovatelka byla pronásledována z důvodů vyznání nebo měla odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu, neboť z takového obecného tvrzení stěžovatelky nebylo možné dovodit důvod pro udělení azylu. Krajský soud tedy nepochybil, když v souladu s názorem žalovaného dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly jejímu pronásledování nebo odůvodněnému strachu z pronásledování mj. z důvodu vyznání. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožnil, neboť na základě obecně formulovaného tvrzení rovněž neshledal pronásledování žalobkyně z důvodu vyznání ani její odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu. Vzhledem k tomu, že se jednalo o jediné tvrzení žalobkyně v kasační stížnosti, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti již samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 11. 2004 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu